

Sygn. akt XI W 4980/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Paulina Adamska

przy udziale oskarżyciela publicznego: K. K., K. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 20 października 2015 roku, 2 lutego 2016 roku w W.

sprawy przeciwko **M. G.**

synowi W. i K.

urodzonemu (...) w W.

obwinionemu o to, że:

w dniu 1 maja 2014 roku o godz. 12:49 na ul. (...) przy ul. (...) w W., kierując pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h” i przekroczył dozwoloną prędkość o 27 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości MultaRadar CD,

tj. o czyn z art. 92a kw w związku z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r.

w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170 poz. 1393),

I. obwinionego M. G. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który kwalifikuje z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw skazuje go, a na podstawie art. 92a kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 969,86 (dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć i 86/100) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 4980/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 maja 2014 roku o godzinie 12.49 na ulicy (...) przy ulicy (...) w W. za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości - MultaRadar CD, zostało wykonane zdjęcie pojazdowi marki V. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do znaku drogowego B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h” i przekroczył dozwoloną prędkość o 27 km/h.

Kierowcą przedmiotowego pojazdu był obwiniony M. G..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- notatkę urzędową (k. 1-3);
- zdjęcie (k. 4);
- świadectwo legalizacji (k. 5);
- opinię biegłego (k. 76-80).

Obwiniony M. G. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 62).

Sąd zważył, co następuje:

Oдноśnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Zdjęcie, na którym uwidocznione zostało przekroczenie prędkości przez kierującego przedmiotowym samochodem V. w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie (k. 4), zostało zrobione urządzeniem do pomiaru prędkości MultaRadar CD, co do którego Sąd dysponował aktualnym świadectwem legalizacji ponownej (k. 5). Zdjęcie nie budzi żadnych wątpliwości Sądu. Nie było przez strony kwestionowane.

W sprawie niniejszej Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego antropologa, celem ustalenia czy obwiniony M. G. jest osobą widniejącą na przedmiotowym zdjęciu. Przeprowadzone badania antropologiczne wykazały, że utrwalony wizerunek głowy oraz twarzy mężczyzny zza kierownicy samochodu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) charakteryzuje się zdecydowanie dobrą percepcją, która pozwoliła na szczegółową analizę porównawczą wielu cech morfologicznych. Większość analizowanych cech morfologicznych głowy i twarzy jest bardzo podobnie ukształtowanych u kierującego samochodem i u M. G.. Z opinii biegłego wynika, że należy stwierdzić z wysokim prawdopodobieństwem, że za kierownicą samochodu V. siedzi obwiniony.

Biegły antropolog sądowy wskazał, iż w opiniach antropologicznych, gdzie dokonuje się identyfikacji, przyjęto segregować stopień prawdopodobieństwa w zasadniczych sześciu obszarach, z czego pierwszy nosi miano opinii kategorycznie pozytywnej, drugi - opinii z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, trzeci - opinii z wysokim prawdopodobieństwem (co miało miejsce w sprawie niniejszej), zaś kolejne z odpowiednio coraz mniejszym prawdopodobieństwem, aż do opinii kategorycznie negatywnej.

Przeprowadzone badania porównawcze pozwoliły biegłemu na stwierdzenie, że z wysokim prawdopodobieństwem za kierownicą siedzi M. G..

Zauważyć należy, iż każda opinia biegłych podlega ocenie sądu, jak każdy inny dowód w sprawie. Sąd jest przecież powołany do skontrolowania logicznego biegu przesłanek opinii i do sprawdzenia jej wyników w oparciu o materiał dowodowy sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2006 r., sygn. IV KK 236/06).

Opinia biegłego oraz pozostały materiał dowodowy pozwalają przyjąć, że to właśnie obwiniony kierował samochodem w dniu i miejscu objętym zarzutem. Wątpliwości nie może wzbudzić fakt, że biegły określił swoją opinię z „wysokim prawdopodobieństwem”, nie zaś jako opinię kategorycznie pozytywną lub opinię z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością. Z treści opinii wynika bowiem, że sporządzenie opinii o walorach wskazanych powyżej jest możliwe jedynie w przypadku, gdy na twarzy osoby identyfikowanej są odpowiednio co najmniej trzy lub jedno znamie indywidualne u identyfikowanej osoby w postaci: pieprzyków, zgrubień, przebarwień, odbarwień, blizenek. W sprawie niniejszej brak było obiektywnej możliwości sporządzenia tego rodzaju opinii, gdyż u osoby obwinionej oraz wizerunku mężczyzny na zdjęciu z fotoradaru znamiona takie nie występowały. W ocenie Sądu sytuacja taka nie może pozbawić

opinii biegłego wartości dowodowej. W związku z powyższym sporządzona opinia o wysokim prawdopodobieństwie była opinią o najwyższym możliwym walorze wiarygodności.

W sprawie niniejszej Sąd na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie postępowania, a zatem nie tylko na podstawie samych zdjęć, przyjął, że to właśnie obwiniony prowadził przedmiotowy samochód.

Kierując się doświadczeniem życiowym i zasadami logiki, Sąd wskazuje, że prawdopodobieństwo, iż osoby na porównywanych zdjęciach - przy znaczącym podobieństwie analizowanych przez biegłego cech - nie są tożsame, jest niezmiernie niskie, zaś biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności fakt, że obwiniony jest właścicielem samochodu ze zdjęcia z fotoradaru, równe zero.

Należy podkreślić, że w każdym postępowaniu karnym albo o wykroczenie, nawet najbardziej niewiarygodna wersja zdarzeń przedstawiona przez którąkolwiek ze stron będzie cechowała się choćby najmniejszym prawdopodobieństwem. W takiej sytuacji Sąd jest zobowiązany poddać ocenie całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, kierując się zasadami doświadczenia życiowego, zdrowego rozsądku oraz logiki i na tej podstawie ustalić zaistniały stan faktyczny, co też miało miejsce w sprawie niniejszej.

Opinię biegłego antropologa sądowego prof. nzw. dr. hab. B. M. Sąd uznaje za wiarygodną. Opinia została wydana na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy. Została sporządzona przez biegłego przy Sądzie Okręgowym w Warszawie – osobę kompetentną i całkowicie obcą dla stron oraz niezainteresowaną w rozstrzygnięciu sprawy. W ocenie Sądu opinia jest rzeczowa, jasna i pełna. Pozbawiona jest sprzeczności wewnętrznych, nie jest sprzeczna z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, a wnioski z niej płynące – oparte na fachowej wiedzy i doświadczeniu – Sąd uznaje za logiczne.

Za wiarygodne Sąd uznał dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, które zostały ujawnione na podstawie art. 76 § 1 kpw. Zostały one sporządzone przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności i nie ma żadnych racjonalnych podstaw, aby kwestionować ich prawdziwość.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu

Kwalifikacja prawna czynu przypisanego obwinionemu nie budzi żadnych wątpliwości.

Przepis art. 92a kw stanowi, że kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny.

W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniony M. G. nie zastosował się do ograniczenia prędkości do 50 km/h określonego znakiem drogowym B-33 - § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 roku, Nr 170, poz. 1393, ze zm.).

Zasadnym jest twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć

Wymierzając karę obwinionemu M. G., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był duży. Ma na to wpływ sposób działania sprawcy, który poprzez zignorowanie ograniczenia prędkości, jechał o 27 km/h szybciej niż to było w przedmiotowym miejscu dozwolone. Skutkiem takiego zachowania może być stworzenie realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Okolicznością łagodzącą jest niekaralność obwinionego za przestępstwa i wykroczenia (k. 38, 40).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 500 złotych jest sprawiedliwa. Odpowiada także sytuacji majątkowej obwinionego (art. 24 § 3 kw) – jest on prawnikiem, zarabia około 4000 zł miesięcznie (k. 61).

Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny w takim wymiarze, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę od kary w wysokości 50 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz 969,86 zł tytułem wydatków postępowania, na które składa się kwota 100 zł zryczałtowanych wydatków postępowania (§ 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia) oraz kwota 869,86 zł kosztów opinii biegłego (k. 75). Uiszczenie przez obwinionego kosztów nie przekracza jego ustalonych możliwości finansowych.